

УНГАРСКИ СИМФОНИЦИ

Още първите мигове, в които диригентът Дьорд Лехел отключи магията на музиката, ни грабнаха и пренесоха в един възвишен, чист и по човешки прост, с неподправена красота свят. Един свят, в който естетическите категории се изпълнени със съдържание и носят своето императивно въздействие. Под пръстите на симфоничите на Унгарското радио и телевизия с неподозирана лекота и винаги ярна стилова характеристика се раждаха едно след друго произведенията на тоновите майстори — осезаеми, реални, въздействащи!

Бетховеновата Първа симфония беше доминантата в изявата на диригент и оркестър. С пестеливи, но винаги верни и точни движения Дьорд Лехел пресъздаде жизнерадостното светоусещане на младия Бетховен, постигнато със забележителна простота на музикалния изказ, така съпричастни на оптимизма на нашето време.

Младият възпитаник на Будапещенската академия и специалист на Ленинградската консерватория цигуларят Андраш Киш ни пренесе в чудната атмосфера на големия сърцевед Чайковски. Без да се стреми да блести във виртуозните пасажии на Концерт за цигулка и оркестър, Андраш Киш ни поднесе едно изпълнение в

подчертано лиричен план. Лишени от сантиментализъм, с мек, топъл и въздействащ леец се тонбяха споделени съкровени мисли на композитора в прочутата канцонета. Като единно дишащ организъм музицираха диригент, солист и оркестър.

Но колко голям, всеобхватен и безпроблемен е диапазонът на оркестъра и неговия диригент, можахме да се уверим от изпълнението на произведенията на Равел (сюита из „Дафнис и Хлоя“), Дебюси („Две ноктюрни“) и почти автентичната реализация на българските творби от Васил Казанджиев и Димитър Христов. А с каква пристрастност и колорит на характеристика бяха изсвирени унгарските произведения от Еркел, Кодай и съвременния Дьорко!

Сигурен съм, че в съзнанието на развълнуваните и покорени от голямото изкуство на унгарските симфонични слушатели ще продължават да звучат чудесната релефна и сочна оркестрова тъкан, изяжните соли на дървените духови (Бетховен, Чайковски), пеещите валдохорни (Чайковски), фантастичният флейтист и изумително верните по интонация тромпети и органично вплетената в тъкента на оркестъра ритмична секция на ударните (Равел, Кодай, Еркел), облагороденият блясък на медните инструменти и винаги звучното и разнообразно — от най-изящното пианисимо до големите кулминации — присъствие на струнната група, всички, водени вещо и непринудено от забележителния музикант — диригента Дьорд Лехел.